

Sonetul primului jurământ

Daniel Vișan-Dimitriu

În zborul meu, am aripi de cuvinte
Născute din iubire prin descânt
Și strălucind ca primul jurământ
Pe care-aș vrea să mi-l aduc aminte.

E-atât de vechi, încât din amintire
Nu pot să-l deslușesc, nu pot să-i știu
Cuvintele, nici cui am vrut să-i fiu
Acel ce i se-nchină din iubire.

Ce-mi amintesc, e doar privirea ei
Și vocea, și parfumul de demult,
Ce se-mpletea cu-aromele de tei.

O-aud și azi și-mi place s-o ascult
Așa cum îmi plăcea în anii-acei
Când în cuvinte nu credeam preamult.